

Izglītības ministra Dr A. Tenteļa runas Ata Kronvalda piemiņas svinībās.

Universitātes jaunajā aulā,

klātesot Valsts Prezidentam Dr K. Ulmanim, ministriem B. Einbergam un A. Bērziņam, viceministram J. Čamanim un Universitātes rektoram, profesoriem, studentiem un daudziem lūgtiem viesiem, izglītības ministris prof. A. Tentelis Kronvalda Ata piemiņas aktā 15. aprīlī šādi runāja par Kronvaldu kā skolotāju:

„Nepilni 38 gadi ir Kronvalda Ata mūžs. Bet — „Vai tavš mūžs kam lieti der, to viss nefeic ilgie gadi; viens pats britiņš dārgi sveŗ, ko ar labiem darbiem vadi“. Un cik Kronvalda mūžs lieti derējis, to mēs atceramies šodien, kopā svētīdami viņa 100 gadu dzimšanas dienas atceri; atceramies šeit, un esam atcerējušies to šodien it īpaši skolās, jo Kronvalda Ata darbs bija arī skolotāja darbs, gan skolā ar bērniem, ar nākamiem skolotājiem, gan ārpus skolas — ar skolotājiem un visu latviešu tautu. Viņa raksti veltīti arī galvenā kārtā mācīšanai, pamudināšanai kalpot tautai bez kāda ierobežojuma.

Savas skolotāja, vispirms mājskolotāja gaitas Kronvalds uzsāka ar 21. dzīves gadu. Pēc neveiksmes papildināt savu izglītību aprīnķa skolā viņš iet par mājskolotāju. 1859. gadā viņš ir pus gadu Berlinē un studē Berlīnes universitatē. Pēc tam Kronvalds pārbrauc atpakaļ Durbē, kur turpina pildīt mājskolotāja pienākumus līdz 1865. gadam, arvien domādams un strādādams pie savas tālākas izglītības un ņemdams dalību sabiedriskā darbā un rakstniecībā. Būdams jau tad kritisks un ass domātājs, viņš skaidrām acīm pārskata savas apkārtnes un sevišķi latviešu tautas apstākļus. Viņš bija jau tad sevi atradis un saskatījis, kur ies viņa turpmākais dzīves ceļš, proti: visu par savu tautu, viņas brīvību un attīstību. Viņu, Durbes mājskolotāju, arī liberalākie vācieši bija ievērojuši un uzaicināja ņemt dalību vāciešu pasākumos: Latviešu draugu biedrībā, „Baltische Monatschrift“ u. c., lai viņš būtu viņu pausto ideju aizstāvis un veicinātājs. Šīs idejas nebija gluži naidīgas latviešiem, bet Kronvalds no līdzdalības šajos pasākumos tomēr atteicās, jo viņš augs pats savā latviskā pārliecībā un latviskā pasaulē, radīdams un izkopdams ideālus, kas arvien vairāk aizrāva viņu pašu un arī citus latviešus. Šī jaunā spēcīgā strāva plētās arvien platāka un dziļāka, un tā vēl šodien slacina mūsu tautiskās druvas.

Kronvalds saprata, ka viņam jāraugās pēc plašāka darba lauka. 1895. gadā pie Tērbatas universitātes, tās pārzinā un profesora filologa un pedagoga Šrimpeļa vadībā nodibināja pedagoģiskos kursus skolotāju sagatavošanai. Kronvalds tajos iestājās un plaši izmantoja kursu apmeklētāja tiesības, sevišķi universitātes lekcijas. Drusku no tā gan cieta viņa eksamēni kursi. Sevišķi grieķu valoda viņam nav padevusies viegli. 1867. gadā Kronvalds eksamenus tomēr pārvarēja.

Kursu laikā Kronvalds sarakstīja un iespieda arī plašāku darbu „Die Heimatskunde“, kas sevišķi iepriecināja viņa profesorus. Profesori rūpējās arī par Kronvalda materialo bazi. 1867. gada augustā viņš dabūja pagaidu skolotāja vietu skolotāju seminārā; pēc gada viņš turpat ieguva štata vietu. Tur viņš sabija 5 gadus un apprecējās. Sieva Kronvaldam bija vāciete, tomēr viņa tā centienus vienmēr atbalstīja.

Nedaudzās ziņas par Kronvalda darbu skolotāju seminārā ir ļoti labas. Viņš bijis stingrs, bet ļoti iemīlots. Satīsmē ar darba biedriem pratis viņus ierosināt uz darbu un plašākām zinātniskām un

pedagoģiskām interesēm. Šai laikā iesākās arī Kronvalda publicistiskā darbība — skolot tautu un kaŗot ar latviešu kulturas pretiniekiem. Sešdesmitie gadi bija latviešiem jaunās dzīvības gadi. Atminēsimies „Pēterburgas avīzes“, Rīgas latviešu biedrību un citas biedrības, pirmos novada dziesmu svētkus, skolotāju konferences. No otras puses — zemnieku pašvaldību un tiesu likums, ārkārtīgi straujā zemes iepirkšana. Radās desmitiem tūkstošu jaunu zemes īpašnieku, kas ātri emancipējās no muižnieku aizgādības. Nodibinājās daudzas skolas, kuŗās gan vēl bija ļoti labi sagatavotu skolotāju, bet tie bija ideāla gara pilni. Te Kronvaldam atveŗas plašs darba lauks viņa lielo ideālu sludināšanā. Viņš ierodas skolotāju konferencē Turaidā un runā par mūsu valodu, runā tik pārliecinoši, ka bailīgie top droši un šaubīgie tiek pārliecināti. Viņš pasaka, ka tautskolas ir celtas tautas vairākumam, un to mērķis ir izglītēt tautu tautas valodā. Skolotājiem jāgādā, lai skolēni nekaunētos runāt tautas valodā. Bet skolotājiem arī pašiem daudz jāmacās, lai pilnīgi iemanītos savas tēvu valodas dziļumā un svētumā. Tāpat viņš uzaicina skolotājus nākt viņam palīgā sinonīmu izskaidrošanā. Šīs konferences dienas Kronvaldam bija, kā viņš pats saka, īstas svētku dienas. Tās deva viņam daudz domu biedru un atbalstītāju, bet deva arī ienaidniekus.

Nāca laiki, kur Kronvalds pats bija konferences vadītājs, proti latviešu skolotāju vispārējās konferencēs 1873. un 1874. gadā. Pirmo oficiāli sasauca Tomsons, un tā notika kopā ar 1. vispārīgu latviešu dziesmu svētkiem. Otrā sasauca jau Kronvalds. Arī valdības apstiprināta programma bija Kronvalda sastādīta. Šai programā ietilpa 5 galvenie punkti: jautājumi par mūsu skolu literatūru, par mūsu ortografijas pārlabošanu, skolotāju darba metodēm, tautskolotāju atalgošanu un bērnu kopēdināšanu tautskolās. Par kopēdināšanu runāja Toms Gailītis, par ortografiju Dīnsbergs un par skolu disciplīnas jautājumiem pats Kronvalds. Pret 2. konferences sasaukšanu gan sacēlās daļa skolotāju un arī prese, bet tā tomēr notika. Tajā sanāca vairāk kā 250 skolotāji no Vidzemes, Kurzemes, Pēterburgas un citām vietām un kādi 180 viesi. Tā tad dalībnieku skaits bija ļoti kupls. Šīs abas konferences bija Kronvalda kā skolotāja augstākās slavas sasnieguma dienas. Neveiksmes Kronvaldam neatņēma viņa sparū un darba gribu. Tāpat to nevarēja atņemt niknais reimatisms, savienots ar lielām sāpēm. Sāpes novājināja Kronvalda miesu, bet nevarēja nokaut stipro garu. Nekad viņam nebija vairāk planu un uzsāktu darbu, kā taisni priekš nāves. Viņš raksta: „Man jāraksta vēsture, fizika, botanika, latīņu gramatika, ģeografija un latviešu gramatika. Viss tas man jāuzraksta, tur nekas nelīdz; ātrāk nedrīkst mirt“. Bet nāve viņu neklausīja. Tā uznāca piepeši, neviename neredzot. Un priekš nāves viņa pēdējais darbs bija veltīts vēstures grāmatas sastādīšanai visai latviešu tautai. To viņš strādāja kopā ar Kaudzītes Reini, kas nāca reizi nedēļā pie viņa, un tad abi pārrunāja un rakstīja. Beidzamā vakarā priekš nāves viņi norunāja divreiz nedēļā sanākt kopā. Pusnaktī Kaudzītes Reinis viņu atstāja, bet otrā rītā Kronvalda vairs nebija starp dzīvajiem.

Kronvalds nevien rakstīja vēstures grāmatas, bet arī priekšlasījumus par vēsturi. Tā pāris nedēļas priekš nāves viņš lasīja par Spartas ziedu laikiem, un priekšlasījumu beidza ar spartiešu dziesmu tautas sapulcē, kur sirmgalvji dziedājuši: „Mēs

bijām viri"; zaļokšņi dziedājuši: „Mēs esam viri“, un jaunekļi apliecinājuši: „Mēs būsim viri“.

Kronvalda acis tā tad arī vēsture bija priekšmets ar lielu nozīmi. Ar šo priekšmetu viņš pats aizrāva skolniekus un pieaugušos. Vēsture vieno, vēsture pacilā, vēsture māca un pārliecina un vēsture stāv Kronvalda sistemā tūlī aiz latviešu valodas.

Vairāk liecību par Kronvaldu mums ir no viņa Vecpiebalgas draudzes skolas laikmeta. Te viņš bija diezgan īsu laiku — no 1873. g. augusta līdz 1875. g. februāra vidum. Skolā viņš uzturējies stingru disciplīnu, klusumu un kārtību. Skolēniem bijis jāsēd mierīgi un visa uzmanība jāveltī mācāmajam priekšmetam. Skolas darbs Kronvaldam bija svēts darbs, kas veicams visdziļākā nopietnībā. Tādēļ arī Kronvalda skolēnu sekmes bija kvantitatīvi un kvalitatīvi lielas. Kronvalds ticēja saviem audzēkņiem un bija pārliecināts, ka viņi gatavi kļūt par vīriem. Tamdēļ arī skolēni viņu cienīja un mīlēja un katru viņa vārdu dzīli iespieda atmiņā un sirdī. Skolotāja nāve viņus dziļi satricēja.

Kronvalds nesa visiem pretim skaidru sirdi un nelokāmu gribu kalpot tautai, neprasot, cik ilgi viņa spēki izturēs. Lielais darbs salauza viņa vārģo veselību, bet „īsa britiņš bija labos darbos pavadīts“. Un kas var mūsu dienās aprēķināt šo nedaudzo darba gadu svaru? To mēs vēl tagad jūtam un jutisim daudzās nākamās paaudzēs.

Kronvalda stiprais ierocis bija viņa runātais vārds. Kur viņš ņēma šo vārdu, šo valodu, šo garu, vācu skolās mācīts, vācu ģimenē audzināts, ar vācieti sievu, vāciešiem draugiem, vācu profesoriem — kur viņš ņēma šo lielo valodas spēku un pārliecināšanas spēju? Domāju, ka tā bija dziļā tēvzemes mīlestība, dziļā ticība un pārliecība, un bez šaubām arī viņa gaišredzība, jo Kronvalds jau bija gara un nojautas cilvēks. Tagad mēs esam daudz ko sasnieguši no tā, ko Kronvalds savā gaišredzībā paredzēja. Mums ir sava valsts, sava valsts valoda, savas tradīcijas un kultura. Mums ir laikraksti, žurnāli un grāmatas, veselas bibliotēkas latviešu grāmatu, kurās Kronvalds redzēja tikai savā priekšstatā. Mums ir tūkstošiem latviešu tautskolu, latviešu universitāte, latviešu mākslas akadēmija un konservatorija, desmitiem latviešu ģimnāziju, arodskolu, lauksaimniecības skolu. Izglītības iegūšanai mums nav jābrauc uz svešām zemēm. Mums ir tūkstošiem skolotāju, kas daudz labāk sagatavoti saviem pienākumiem kā Kronvalda laikos. Mūsu skolotāji stāv uz Kronvalda pleciem, tādēļ viņiem jāredz daudz tālāk un jāzin daudz labāk, kas mums, mūsu tautai, mūsu bērniem ir vajadzīgs.

Mums ir Kronvalda raksti un atmiņas par mūsu lielo tautas dēlu. Tamdēļ mums nopietni jāpārdomā, vai Kronvalda raksti ir mūsu rokas grāmatas, vai Kronvalda gars ir mūsu gars, vai Kronvalda tēvzemes un brīvības mīlestība ir visu mūsu mīlestība, vai arī mūsos ir Kronvalda karstā sirds. Uz šiem jautājumiem mums visiem būs pašiem sev jāatbild klusā pārdomu brīdī, un ja uz kādu no šiem jautājumiem mums vēl nav apstipriņošanas atbildes, tad mums tāda jādadū, jo mēs visi taču gribam, lai mūsu Latvija pastāvētu mūžīgi.

Mūsu laikam, salīdzinot ar Kronvalda laiku, ir arī sava liela priekšrocība. Mēs varam daudz vairāk darīt un sasniegt, jo mums ir mūsu tautas vadonis, tautā izaudzis, tautā nostiprinājies vadonis. Mēs visi viņu pazīstam un zinām, ka viņš ir vienmēr ar mums, iet mūsu priekšgalā. Mēs zinām, ka viņš ar mīlošu sirdi mūs atbalstīs un aizrādīs mums, kur maldāties. Viņš stiprinās mūsu gribu, neļaus tai nogurt savos centienos un atslābt (aplauši). Tā ir mūsu lielā priekšrocība. Mēs, Kronvalda pēcnācēji un viņa darba augļu baudītāji, izsacīsim viņam savu pateicību, cik dziļi un patiesi vien mēs to varam, un solisimies neaizmirst viņa ideālus un paraugus, kamēr būsim tos sasnieguši. Gādāsim čaki un uzticīgi par to, kas tagad vajadzīgs, jo pēc mums atkal citiem būs jāgādā par to, kas būs gādājams nākošos laikos. Tikai tādā kārtā pasaule iet uz priekšu, un tikai tie ir pieskaitāmi pie īstiem strādniekiem, kuri tā domā un dara. Lai Kronvalda vārdi un darbs nestu mums svētību, un lai mūsu vadoņa gars un griba mājotu mūsos un mūsu vidū. (Aplausi.)

Nacionālā teātri.

Izglītības ministris prof. A. Tentelis 15. aprīlī Nacionālā teātri Kronvalda Ata piemīņas svinībās teica šādu uzrunu:

„Augsti godātie klātesošie! Pēc dažām minūtēm jūsu acu priekšā norisināsies Kronvalda dzīves ainas, tāpēc nemēģināšu šeit nepilnīgiem vārdiem rādīt viņa dzīves dramu abstrakcijā, bet raudzišu īsumā apgaismot to apkārti, kādā Kronvaldam nācās dzīvot un strādāt savu lielo darbu. Kronvalds ir mūsu tautas pagājušā gadsimteņa lielākais pravietis, kam bija visdziļākais iespaids uz savu apkārti un savu laiku. Šis iespaids nav rimis vēl arī mūsu dienās.

Latvieši Kronvalda laikā bija ieguvuši personīgo brīvību. Tomēr visa zeme sākmā vēl bija vācu kungu rokās. Saimnieciskā dzīve bija tik grūta un ierobežota, ka jābrīnās, kā latvietis ir varējis vēl paturēt sava gara spraigumu. Arī izglītība bija kungu rokās, bet kungi bija atteikušies par to gādāt. Gara gaismas avotu bija maz. Baznīca nebija tautas baznīca. Pastāvēja maz skolu ar ļoti niecīgiem atalgojumiem, maz sagatavotiem un ļoti atkarīgiem skolotājiem. Tāpat literatūra bija niecīga.

Kronvalda pirmā skola bija Krotē, pēc tam Mazslāņos, beidzot viņš mācījās vācu skolā. Ar apdāvināto skolēnu iepazinās vācu mācītājs Katerfelds un pierunāja Kronvalda tēvu nodot čaklo puisēnu vācu skolā Durbē. Viņš uzņēma Kronvaldu arī savā pansijā un par biedri saviem bērniem. Šeit Kronvalds palika un mācījās līdz 16. dzīvības gadam. Tad Kronvalda Ati nodeva Liepājas augstākā 4 kl. apriņķa skolā, kur viņš mācījās 5 gadus, tomēr šo skolu nebeidzot Kronvalds aizgāja par mājskolotāju uz Lietuvu un no turienes uz Berlīni, kur viņš pūsgadu studēja Berlīnes universitātē. 1859. gadā, kad Kronvalds pārbrauca dzimtenē, latviešu stāvoklis bija stipri grozījies. Atminēsimies 1849. gada agrarlikumu. Tagad latvieši varēja iegūt zemi savā īpašumā, ko viens otrs bija arī panācis. Tāpat varēja sastapt jau skolotus latviešus, pat ar universitātes izglītību, kas bija latvieši nevien pēc izcelšanās, bet arī pēc gara. Latvietis sāka just savu neatkarību. Latvieši plūda arī uz pilsētām un tur nodrošināja savu stāvokli. Šādos apstākļos Kronvalds sāka savu mājskolotāja darbu Durbē pie otrā Durbes mācītāja Proktora. Šeit Kronvalds uzsāka arī savu sabiedrisko darbību, aicinot skolotājus pulcēties un biedroties un sarīkojot mazas privatas skolotāju konferences, kurās tika lasīti referāti un pārrunāti praktiski jautājumi. Kronvalds bija šo mazo sapulču dvēsele, un tās viņš neaizmīrsa arī būdams Tērbatā. Kādā vēstulē skolotājam Blūmam Dunakā Kronvalds saka: „Draugi mīļie, čakli kopijiet vienprātību un mīlestību savā starpā, nenolaidiet acis no sprauštā mērķa. Neapnikstot strādājiet, tad jums netrūks gara spēka atbildēt uz katru jautājumu, ko mūsu dienās liek priekšā bērnu skolotājiem un lauzu mācītājiem“.

Kronvalds atsakās ņemt dalību dažādos liberalos vāciešu uzņēmumos, labi zinādam, ka tad viņam būs jāaizstāv gluži pretējie uzskati. Viņš pieteic karu visam, kas ir pret viņa svēto pārliecību un ticību. To viņš dara viegli un atklāti, nebaidāmieš ne vāciešu, ne krievu. Vācieši vēl pilnam nebija aptvēruši, ko nozīmē Kronvalda pieteiktais kultūras karš. Viņi vēl bija droši savās valdošās pozīcijās un jūtās kā kungi Baltijā, kamēr krievu valdība neuzsāka savas reformas un kamēr Bismarks neizjauca šo jauko sapni pasludinādam, ka Vācijai nav iemesla aizstāvēt šejienes vāciešus un ka viņai vienlīga, vai šeit ir latviešu, vai krievu province. Vācieši jutās it kā apgrekojušies, ka līdz šim nebija pienācīgi ievērojuši latviešus. Atminēsimies biskapa Valtera lantaga sprediķi, kurā viņš pārmeta vācu muižniecībai šo nolaidību un aicināja sirsniģi stāties pie latviešu pārvācošanas. Kronvaldu no tiesas vajāšanas sargāja tas, ka viņa darbībā nebija nekā politiska, saimnieciska vai sociāla — tā bija latviešu gara kultūras sludināšana un mācīšana. Tikai toreiz aizmīrsa, ka gara attīstība jau ir materialās kultūras pamats, nevis otrādi.

Tālāk nāca rosīgie sešdesmitie gadi ar savu liberalo likumdošanu, kas pamudināja muižniekus pasteidzināt zemes pārdošanu latviešiem. Pašvaldību likumi pieradināja latviešus pie sociālas un politiskas patstāvības. Sākās biedrošanās Rīgā, uz laukiem, skolotāju konferencēs, dziesmu svētkos u. t. t. Kronvalds 60. gadu beigās un 70. gadu sākumā ievirzās latviešu garīgās kustības centrā. To viņš sasniedz ar savu

gara cēlumu, vīra drosmi, tautas mīlestību, sevis ziedošanu tautai un tautas nākotnei. Nezinu, vai daudz atradīsies tādu, kas aiz tautas mīlestības atstātu drošu vietu ar nodrošinātu pensiju un pieņemtu vietu uz laukiem par draudzes skolas pārziņa palīgu, kā to darīja Kronvalds 1873. gadā, pārejot uz Vecpiebalgu.

Kronvaldam nebija lemts ilgi strādāt tautas vidū. Nāve viņu piepēš pārsteidza, pārsteidza arī viņa draugus un visu tautu. Pat Kronvalda pretinieki bija spiesti atzīt latviešu lielo zaudējumu.

Kronvalds mums ir atstājis lielu mantojumu — savu garu, graužošu un dedzinošu vārdu, mīlestības pilno sirdi un arī savus rakstus. Rakstīšana gan nebija viņa stiprā puse, tomēr viņa kopoto rakstu 2 lielajos sējumos, kas tikko parādījušies, ir tik daudz liela un dziļa, ka vēl paaudžu paaudzes tos neizmēls. Šie raksti atgādina

Paziņojums

par eksterņu pārbaudījumiem ģimnāzijas pilna kursa apmērā 1937. g. pavasarī.

Eksterņu pārbaudījumi ģimnāzijas pilna kursa apmērā Izglītības ministrijas pārbaudījumu komisijā notiks š. g. maijā. Personām, kas vēlas piedalīties minētajos pārbaudījumos, jāiesniedz līdz š. g. 1. maijam Izglītības ministrijas Skolu departamentam ar zīmognodevu Ls 2.— nomaksāts lūgumraksts, klātpieliekot: 1) īsu dzīves aprakstu; 2) vienu apstiprinātu ģimētni; 3) dzimšanas apliecību vai citu tamlīdzīgu dokumentu; 4) to skolu apliecības par iepriekšējo izglītību, kurās mācījies, un 5) kvīti par Ls 20.— eksaminācijas naudas iemaksu Latvijas bankā Skolu departamenta speciālo līdzekļu rēķinā S № 644.

Minētajā komisijā varēs turēt pārbaudījumus arī tikai latīņu valodā ģimnāzijas pilna kursa apmērā. Reflektantiem jāiesniedz līdz š. g. 5. maijam ar zīmognodevu Ls 1.— nomaksāts lūgumraksts, klātpieliekot: 1) dokumentus par izglītību; 2) vienu apstiprinātu ģimētni; 3) kvīti par Latvijas bankā Skolu departamenta speciālo līdzekļu rēķinā S № 644 iemaksātiem Ls 5.— eksaminācijas naudas.

Pie pārbaudījumiem tikai latīņu valodā pielaidīs vienīgi personas ar pilnu vidusskolas izglītību.

Eksaminācijas naudu nekādā gadījumā atpakaļ neizmaksā.

Par pārbaudījumu sākumu, termiņiem un vietu Skolu departaments ziņos vēlāk.

1937. g. 15. aprīlī.

A-555.

Skolu departaments.

Paziņojums.

Pamatojoties uz instrukcijas pie likuma par koka materiālu eksportu, transitu un koktirdniecības aģentūru 2. pantu („Vald. Vēstn.“ 1935. g. 258. num.), Tirdzniecības un rūpniecības departaments paziņo, ka Finansu ministrija papildus „Vald. Vēstn.“ š. g. 71. numurā izsludinātam sarakstam atļāvusi 1937. gadā nodarboties

A.

ar koka materiālu eksportu sekojošām firmām:

71. „Riga Wood“, J. A. Reinius, Rīgā, Kungu ielā 9.

72. „Latbox“, L. Frīdmanis, Rīgā, Valču ielā 1.

Rīgā, 1937. g. 15. aprīlī.

Tirdzniec. un rūpniec. depart.

direktors A. Sakenfelds.

Ārējās tirdzn. nod. vadītājs T. Apins.

Latvijas ģeneralkonsulata Oslo adrese

no š. g. 20. aprīļa būs:

Fritjof Nansen plass N 6,

Oslo, Norway.

Telegr. adr.: Latkonsulat Oslo.

Tāl.: 26018.

Ārlietu ministr. administr. un prot.

nod. vadītājs V. Olavs.

Meklētizbeidzamo personu 2028. saraksts.

41599. Kalpokas (Kalpoks) Aūgusts. 47860/36.

41600. Karpovičs Aleksandrs. 38125/32.

41601. Kekers Donats. 48918/36.

41602. Krišćunas Romualds. 49172/36.

41603. Martinkevičs Aleksandrs. 1246/21.

41604. Peipiņš Jānis. 43262/34.

41605. Punens Tomiņš. 21968/26.

41606. Puriņš Ansis. 13748/25.

41607. Putniņš Jānis. 34470/31.

41608. Segners - Sekners Valentins. 5382/22.

41609. Stavro Antons. 50049/37.

41610. Sunitis Antonija-Tone. 38967/32.

41611. Sunitis-Grunkis Antonija. 38966/32.

41612. Veške Jēkabs. 19617/26.

Rīgā, 1937. g. 14. aprīlī.

Krimin. polic. pārv. priekšn. J. Silarājs.

Darbvedis J. Hūns.

viņa vārds, pauz viņa ideālus, viņa vēstures cieņu, viņa ticību spožai latviešu nākotnei. Mēs tagad esam pārliecināti, ka Kronvalds varētu priedāties par mūsu sasniegumiem, par kuŗu iestāšanos viņš nebūt nešaubījās. Viņš pat paredzēja vienu vienīgu latviešu dēlu, kas vedīs visu mūsu dzīvi. Mums ir tagad sava nacionāla valsts, sava neatkarība, brīvība. Mums ir latviešu dēls — vadonis, kas nenoguris stāv par Latviju, kas gādā par mūsu valsti un tautu. Lai mūsu lūgšana ir: Dievs, dodī vadonim ilgu mūžu, gara spirtumu un enerģiju mums visiem par svētību.

Izsacīsim beidzot Kronvaldam, šim mūsu lielajam pravietim pateicību, cik dziļi un izjusti mēs to spējam, un solisimies neaizmirst viņa ideālus, bet tos realizēt mūsu Latvijā un mūsu pašu Latvijai par labu. Dievs, svētī Latviju“.

LTA.

Meklētizbeidzamo personu 2029. saraksts.

41613. Gutans Domicela. 50120/37.

41614. Jakobsons Žanis. 48579/36.

41615. Katajevs Aleksandrs. 21410/26.

41616. Kere Teodors. 49755/36.

41617. Kulčenko Vasilījs. 21409/26.

41618. Laškova Vasilījs. 50238/37.

41619. Račanovs Jānis. 21196/26.

41620. Silva Pelageja. 49889/37.

41621. Stepanovs Vasilījs. 23901/27.

41622. Strazdiņš Emma-Anna. 49034/36.

41623. Šilovs Vladislavs. 50101/37.

41624. Šilovs Vladislavs. 50140/37.

41625. Vachters Heinrichs. 10993/24.

41626. Veļiks Andrejs. 18982/26.

41627. Verdenē Ignats. 20060/26.

41628. Vitoliņš Teodors. 32228/30.

41629. Vitoliņš Teodors. 33137/30.

41630. Vitoliņš Teodors. 32841/30.

41631. Vitkyte Teofile. 25189/28.

Rīgā, 1937. g. 15. aprīlī.

Krimin. polic. pārv. priekšn. J. Silarājs

Darbvedis Hūns.

Vietējo iestāžu rīkojumi.

Saistošie noteikumi

par nekustamu īpašumu numerāciju

S l o k ā,

pieņemti Slokas pils. valdes 1937. g. 20. janv. sēdē un apstiprināti ar Iekšlietu ministr. 1937. g. 2. aprīļa rezolūciju.

1. Visi nekustami īpašumi Slokā jāpazīmē ar izkārtņēm, uz kuŗām jābūt: a) pilsētas un ielas vai laukuma nosaukumam, b) īpašuma administratīvam (policijas) numuram un c) īpašnieka vārdam un uzvārdam.

2. Namu izkārtņēm jābūt 25 cm×35 cm lielām, baltā pamatkrāsā ar melniem burtiem vai skaitļiem, pēc pilsētas valdes izstrādāta parauga.

3. Ielas sākumu nosaka pilsētas valde.

4. Izkārtnes jāpiestiprina pie namu sienām, blakus galvenai ieejai un 2 metru augstumā. Ja uz viena zemes gabala ir vairākas dzīvojamās ēkas, izkārtnes ar 1. pantā minēto uzrakstu jāpiestiprina pie katras ēkas.

5. Ja ēkas celtas, atkāpjoties no ielas, vai zemes gabals neapbūvēts, izkārtnes jāpiestiprina pie stabiem 2 m augstumā. Stabi jāierok pie galvenās ieejas vārtiem un ne tālāk kā 3 m no ielas.

6. Nekustamu īpašumu īpašniekiem izkārtnes jāizliek saskaņā ar šiem noteikumiem līdz 1937. g. 14. maijam. Ielu nosaukumu pārdēvēšanas vai zemes gabalu īpašnieku maiņas gadījumos izkārtņu uzraksti jāgroza 1 mēneša laikā pēc grozījumu spēkā stāšanās.

7. Uzraudzība par šo noteikumu izpildīšanu piekrit pilsētas valdei un policijai.

8. Šo noteikumu neizpildītājus sauks pie atbildības uz Sodū likuma pamata.

9. Šie noteikumi stājas spēkā pēc 14 dienām no to izsludināšanas „Valdības Vēstnesī“.

10. Ar šo saistošo noteikumu spēkā stāšanos atcelti saistošie noteikumi par namu izkārtņēm Slokā, kas izsludināti „Valdības Vēstnesī“ 1924. g. 154. numurā.

Pilsētas galva R. Kundziņš.

Sekretars J. Licups.

Tirdzniecība un rūpniecība.

Valsts statistiskās pārvaldes paziņojums.

Iepriekšējie dati par Latvijas ārējo tirdzniecību š. g. martā ir šādi:

1937. g. 1937. g. 1936. g.

marts janv.-marts janv.-marts

Miljonos latos

Imports ... 13,7 38,6 23,8

Eksports ... 11,5 39,1 24,3

Bilance -2,2 +0,5 +0,5

Valsts statistiskā pārvalde.